

Казка

Григорій Чупринка

Quasi una fantasia

I

Пал всевладного хотіння
Дух мій з темряви виводить
В вічне сяйво, де тремтіння
Більш на душу не находить.

Там не тліє думка в стисках
Тьмою зроблених законів,
А горить в яскравих блисках
Без кайданів-перепонів.

Всі тенета, павутиння —
Злий закон для комахини!
Пал всевладного хотіння
Рве закон цей в мент єдиний.

II

Всі закриті таємниці
Я свавільно одтію —
Як займаються зірниці
Близком дивного огню;

Як ростуть пахучі трави
В темні ночі, в ясні дні,
Як русалки кучеряві
Будять води чарівні;

Як гуляють урагани,
Буйні вихорі прудкі,
Як зірниці крізь тумани
Сиплють роси на квітки;

Як доносить буря бризки
До верховин гострих скель,

Як горять огнисті блиски
В царстві зоряних пустель,—

Все, що сховано од люду,
Я натхненно проявлю,
Все достану, все добуду,
Розгадаю і вловлю!..

В смілих захватах жадання
Я палаю і горю
І огнем свого страждання
Зло в добро перетворю.

Всіх байдужих зачарую
Дзвоном радісних пісень,
Крикну, блисну, завихрюю
І стемню блискучий день.

В темну далеч міжпланетну
Я, мов Демон, полечу,
І звідтіль юрбу бешкетну
Блиском ночі освічу!..

Все змішаю, все згуртую,
Розберу і розділю,
Щастя лихом загартую,
Зло у правді проявлю.

Вільні струни од Фортуни
Я дістав собі в житті,—
Війте ж, вихори-буруни,
Буйні мрії молоді!..

III

Я могутнім королем
Край свій змучений об'їду
І багато кину сліду,
Що зроблю своїм конем.

Де росли страшні гаї,

Де шуміли тільки води,
З роду в роди пішоходи
Будуть знать сліди мої.

На просторах степових
Я доріженьки зазначу
І з розпачу не розтрачу
Сили в нетрях лісових.

Не сокирою — мечем
Прорубаю пущі дикі,
І сліди мої великі
Будуть знані орачем.

Гей, мій коню чарівний,
Нашу працю, наші твори
Не затримають ні гори,
Ні терни, ні бур'яни!

Ми зазначимо сліди
В царство казки, в царство вроди,
Щоб сміліше пішоходи
Прямували до мети.